

Сурваки

Спомнямъ си, какъ посрѣщаме сурваки въ моето родно село...

Ние, дѣцата, започвахме да се готвимъ за сурваки още отъ по-рано: учехме се да пѣемъ пѣсни, заучвахме стихотворения. А когато останѣше единъ день само до сурваки, не ни свърташе на едно мѣсто.

Прѣзъ този день мжжетъ и по-голѣмитъ момчета отъ село ходѣха въ гората за дрѣнъ. Тѣ насичаха и донасяха дълги клони, окичени цѣли съ дребни свѣжи пжпки.

Слѣдъ обѣдъ мама започваше своята работа. Тя туряше на огъня да вари свинска пача и почваше да точи баница. Докато се свари пачата, докато се опече баницата, кжсиятъ зименъ день си отиваше.

Стъмняше се съвсѣмъ и всички се прибирахме. Въ кжщи се нареждахме край софрата и почвахме да вечеряме. Слѣдъ пачата, слагаше се баницата. Никога тѣй сладко не съмъ ялъ баница съ сирене, полѣна от-горѣ съ яйца, както на сурваки...

Но тази баница не бѣше проста баница. Всѣки търсѣше въ нея своето щастие. Мама е наредила и скрила между листовѣтъ на баницата разни нѣща: